

- 317   Καὶ ἀπὲ τὸ χέρι τὴν κρατεῖ καὶ στὸ κλινάρι πάσιν,
                  κ' ἐχόρτασέν τὴν τὸ φιλὶ ὡς τὸ πολλὰ πεθύμαν·
                  καὶ ἀπότις τὴν ἐφίλησεν, στέκει καὶ ἀναγελᾶ τὴν.
- 320   Καὶ τότε πάλι ἡ λυγερὴ τὰ δάκρυα τὴν ἐπῆραν·
                  «Ἄν τὸχα ξεύρῃν, ἄγουρε, καὶ λιθοκάρδιος εἶσαι,
                  καὶ ψεύστης καὶ ἀντιλογητὴς καὶ ὁποῦ φιλεῖς κομπώνεις,
                  δὲν σᾶχα δώσει τὸ φιλὶν, νὰ εἶχες τοῦ ἡλιοῦ τὰ κάλλη.»
                  Καὶ τότε πάλι ὁ νεώτερος τὴν λυγερὴν ἐλάλει·
- 325   «Μηδὲν μὲ βρίζης, ἄσκημη, μηδὲν μὲ ξατιμάζης,
                  πανάσχημη, χοντρόχειλη, χαμηλοφρύδα, μαύρη,
                  στολίζεσαι καὶ εἶσαι ἄσκημος, νίβγεσαι καὶ μαυρίζεις,
                  καὶ ὅταν ἐβγῆς ἐκ τὸ λουτρόν, ὁμοιάζεις ἀγριοκάτης.»
                  Καὶ τότε πάλι ἡ λυγερὴ τὸν νεώτερον ἐλάλει·
- 330   «Μηδὲν μὲ βρίζης, νεώτερε, μηδὲν μὲ ξατιμάζης.

D. C. Hesseling & Hubert Pernot επιμ., *Ερωτοπαίγνια (Chansons d' amour) publiées d' après un manuscrit du XV siècle avec une traduction, une étude critique sur les Εκατόλογα*, H. Welter & Élefthéroudakís et Barth, Παρίσι & Αθήνα 1913.